

ho v péči. Ne, řekl jsem si, musí existovat nějaká jiná možnost. Uvolnil jsem podbřišníky, sundal koním sedla a odvedl je ke žlabu s vodou. Stál jsem u nich, zatímco hltavě pili, a lámal si hlavu jako celé ty uplynulé měsíce, jak FitzAldelma zasáhnout, aniž bych byl přistižen.

Můj pohled padl na jednu z velšských pradlen na opačné straně dvora. Vídal jsem ty tvrdě pracující matrony se zarudlými klouby prstů, ostrými jazyky a necudným smyslem pro humor každý den. Nebyl jsem už žádný samotářský panic, ale z jejich obscénních návrhů podávaných s předstíranou vážností mi nezřídka zrudly líce.

Říká se, že často nevidíme to, co máme přímo před nosem, a když jsem si to uvědomil, potichu jsem se pro sebe zasmál. Ten den to byla Velká Marie, které v tom horku připadl nepřijemný úkol namočit špinavá prostěradla a ubrusy do roztoku dřevěného popela a louhu. Ta rozložitá žena nepřiliš obdařená inteligencí byla zároveň jednou z těch, jež pro mne měly slabost. Jakmile jsem byl hotov s koňmi, přiloudal jsem se k ní.

„Zdá se, že ti je horko, Marie.“ Velština byla natolik podobná irštině, že jsem v ní dokázal rozmlouvat.

Vzhlédla od své dřevěné kádě a chlípně na mě mrkla. „Ne tak horko, jak by mi bylo, kdyby sis mě osedlal, mladý Rufusi.“

Pokusil jsem se o co nejsvůdnější úsměv.

Odhrnula si rukou pramen vlasů ze zpoceného čela a zamumlala: „Zastav se dneska v noci a já si to s tebou budu rozdávat až do rána.“ Její masitá ruka se natáhla po mém rozkroku.

Zděšeně jsem uhnul, přesto jsem na ni dokázal mrknout. „Ty jsi ale liška podšitá, Marie, o tom žádná. Pověz mi, máš žízeň?“

Olízla si rty. „Jsem úplně vyprahlá.“

„Donesu ti džbánek piva.“

„Pánbůh ti požehnej, chlapče,“ pravila celá rozzářená.

Cestou ke spíži jsem si začal hvízdát.

Než můj plán přinesl ovoce, nějakou dobu to trvalo, ale to mne nijak netrápilo. Už jsem čekal půl roku a trocha času navíc nepředstavovala žádnou překážku. Jak kdysi řekl jeden moudrý muž, pomsta, na kterou si počkáte, je dvojnásob sladká. Vyhledal jsem Velkou Marii hned několikrát – tak, aby to vypadalo,

že naše setkání jsou náhodná. Jejím tělesným návrhům jsem odolával s pomocí kombinace lichocení a rychlého úniku. Získal jsem si její důvěru, přičemž kuře v těstíčku a rozinkové koláčky ukradené v kuchyni ještě posílily její dobrou vůli.

Když jsem jí smutně vysvětlil, že mám příkrývky zamořené štěnicemi – víc než kterýkoli jiný z panošů –, mohla si uběhat ty své mozolnaté nohy, jen aby mi pomohla. Bezostyšně jsem lhal, ale to ona nevěděla. Denní namáčení v louhu to spraví, řekla mi Velká Marie, a zase mi příkrývky vysušit bude v takovém horku snadné. Zahrnoval jsem ji chválou a občas jsem ji zlehka políbil na zrudlé tváře, přičemž se mi dařilo uniknout, aniž bych utrpěl víc než štípnutí do zadnice.

Neměla nejmenší tušení, že ji vyhledávám ve skutečnosti proto, abych získal přístup k oblečení rytířů, konkrétně FitzAldelma. Netušila ani to, že jsem se několik večerů toulal po polích, kde se pásli hraběčtin dobytek. Hledal jsem stromy, pod nimiž zvířata přes den nacházela útočiště před horkem, a prohlížel jejich kmeny, abych našel známky toho, že se o ně drbala. Dokonce se mi podařilo povalit na zem jedno malé nemocné tele, zatímco se jeho matka napájela u řeky, a nasbíral to, co jsem potřeboval. Každý, kdo někdy pracoval s dobytkem, dokáže poznat chorobu podobnou lepře, jež postihuje mnohé mladé kusy a pokrývá jim hlavu silnou šupinatou krustou. Lepra to díkybohu není. Lidé, kteří s takovými zvířaty pracují, této strašlivé nemoci nepodlehnou, nicméně se jim na rukou a pažích mohou vytvořit svědivé rudé skvrny. A v tom spočíval můj plán.

Zatímco se Velká Marie potila nad žlabem s prádlem, já jsem listivě vložil do čerstvě vypraného a usušeného FitzAldelmaova oblečení šupinky kůže a stroupky, jež jsem našel. Pak jsem, trpělivě jako vlk pozorující zraněného srnce, čekal. Vyhledávat Velkou Marii jsem už nemusel. Abych si zachoval její přízeň, vysvětlil jsem jí, že za mé čím dál zřídkaější návštěvy může číré vyčerpání. Měl jsem štěstí, protože rytíři tvrdě trénovali – povídalo se, že brzy přijede nějaká důležitá návštěva – a panoši měli víc práce než obvykle, neboť pečovali o koně svých pánů, leštili jim brnění a brousili poškrábané meče.

Když se ohlédnu nazpátek, musím se usmívat nad svou nezkušeností. Byl jsem posedlý FitzAldelmem a mé myšlenky